

Σαν τον Καραϊσκάκη καταντήσατε βρε...!"!

"Σαν τον Καραϊσκάκη καταντήσατε βρε...!"!



Από Ευρυτάνα Ιχνηλάτη

https://evrytixn.blogspot.com/2019/04/blog-post_21.html

Τα σκληρά παιδικά χρόνια του Καραϊσκάκη και η απόφασή του να βγει στο κλαρί!

Στις 23 Απρίλη 1827, ανήμερα της γιορτής του, ξεψυχάει λαβωμένος θανάσιμα από... "ύποπτο" βόλι που είχε δεχθεί προηγουμένως, ο Γιώργης Καραϊσκάκης πρώην οπλαρχηγός Αγράφων και μετέπειτα αρχιστράτηγος της Επανάστασης του '21. Προτού ο Καραϊσκάκης παραδώσει την τελευταία του πνοή αφήνει στους συντρόφους του σαφείς υπόνοιες για το φονιά του και τους υποκινητές του.

Διαβάστε γι' αυτό σχετικό άρθρο του "Ευρυτάνα ιχνηλάτη" (κλικάροντας στον παρακάτω τίτλο):

Ο Γιώργης Καραϊσκάκης, ο λάτρης των αδούλωτων Αγράφων, ο πρωτοπόρος μαχητής της λευτεριάς που αγαπήθηκε από τη φτωχολογιά μα και μισήθηκε από τους προύχοντες τυράννους και τους σφουγγοκολάριους των ξένων δυναστών, δεν κατάγονταν από μεγάλα "τζάκια". Ένα νόθο εγκαταλειμμένο και ορφανό παιδί ήταν, ο νόθος γιος μιας καλόγριας που μεγάλωσε κατατρεγμένος, μέσα στη μαύρη φτώχεια και την απόλυτη στέρηση, αντιμετωπίζοντας από τα μικρά του χρόνια τη σκληρότητα και την αδικία από

την... ευυπόληπτη κοινωνία των "εχόντων και κατεχόντων". Ο Καραϊσκάκης, όμως, δεν ξέχασε ποτέ τα όσα έζησε, κι αργότερα, φτασμένος πια καπετάνιος, ψυχοπονούσε και νοιάζονταν για τον αδύναμο, με τ' άρματά του να βροντάνε πολλές φορές και για την υπεράσπιση των καταφρονεμένων!

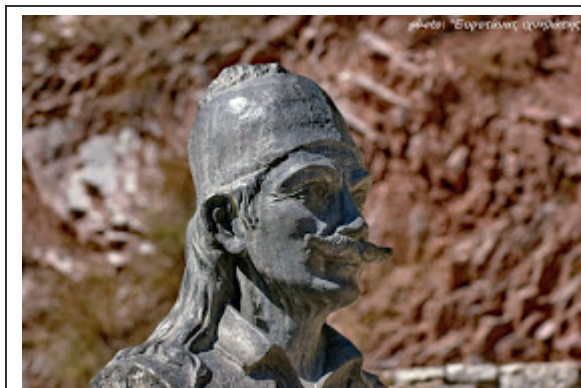
Κλέφτης βγήκε νωρίς, δεκαπεντάχρονο αμούστακο παιδί, φτιάχνοντας τη δική του συμμορία και βιώνοντας μέσα από την... ευεργετική "παραβατικότητα" έναν προσωπικό αδέσμευτο βίο. (Αργότερα, και μετά από πολλές περιπέτειες, θα ενταχθεί στο νταϊφά του θρυλικού Κατσαντώνη των Αγράφων!)

Στην πορεία και μέσα από σύνθετες διαδικασίες, που δεν είναι του παρόντος, θα μετεξελιχθεί στο φλογερό επαναστάτη μαχητή της Ανεξαρτησίας που θα γίνει ο φόβος και ο τρόμος των τούρκικων στρατευμάτων αλλά μαζί και το "κακό σπυρί" για τους αρχοντάδες, τους εγγλεζόδουλους Μαυροκορδάτους και τα τσιράκια τους που τον κυνήγησαν ανηλεώς (βλ. Η άγνωστη μάχη της Βράχας στην Ευρυτανία)

Τόσο οι "καθωσπρεπιστές" όσο και οι "παραχαράκτες" της ιστορικής αλήθειας σίγουρα νιώθουν άβολα όταν γίνεται η σχετική αναφορά για το ποιος ήταν πραγματικά ο Καραϊσκάκης, ποιες ήταν οι καταβολές του ή πόσο "παραβατικός" υπήρξε για την κατεστημένη τάξη πραγμάτων. Είτε το θέλουν όμως είτε όχι, την ιστορία των εξεγέρσεων τη γράφουν κάτι τέτοιοι "παρακατιανοί", τ' "αγρίμια", οι "άνομοι", οι "απείθαρχοι" στους ντόπιους και ξένους αφεντάδες, τα ψυχωμένα παλικάρια με αξιοπρέπεια και φιλότιμο που δεν ανέχονται να ζουν κάτω απ' το μαστίγιο πάσης φύσης εξουσιαστών. Γιατί η Ιστορία γράφονταν και γράφεται με ανυπακοή!

Με αφορμή την επέτειο του θανάτου του, διαλέξαμε μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα από το σπάνιο εμβληματικό βιβλίο του **Δημήτρη Φωτιάδη** με τίτλο: "ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ" (Βιβλιοεκδοτική, 1959) για να σας παρουσιάσουμε μια ειδικότερη αναφορά στα δύσκολα παιδικά χρόνια και το πρωτοξεκίνημα του "γιου της καλογριάς" στο "Κλέφτικο"!

Ιδού:



Φωτο "Ευρυτάνας ιχνηλάτης": Η προτομή του Γ. Καραϊσκάκη στο μοναστήρι του Προυσού Ευρυτανίας που αποτέλεσε κρησφύγετό του (βλ. εδώ!)

-Ποιανού είναι τούτο το μούλικο;

Κι έπαιρναν την απόκριση:

-Ο γιος της καλογριάς.

Μεγάλωνε το παιδί ανάμεσα στους ξένους τρώγοντας ξύλο και μπομπότα. Ένα κουρέλι σκέπαζε το κορμί του ό,τι καιρό κι αν έκανε. Τα γυμνά πόδια του συνήθιζαν ν' αντέχουν στις κοφτερές τις πέτρες, στις τσουκνίδες την άνοιξη, στα ξεράγκαθα τα καλοκαίρια, στα χιόνια το χειμώνα. Έμαθε να κάνει βαρεία θελήματα πιο πάνω από την ηλικία του. Άμα του δίνανε να βοσκάει τα γίδια είταν η χαρά του σκαρφάλωνε στις κακοτοπιές καλύτερα απ' αυτά.

Φτώχεια όλα τα πάντα και μιζέρια γύρω του, μα η δική του ζωή είταν η πιο άχαρη απ' όλες. Και τούτη τη σκοτεινή εικόνα δεν τη λησμόνησε ποτέ. Γι' αυτό συμπονούσε τον αδύναμο και κατηγορούσε όσους τού φέρονταν άδικα.

Συχνά, όταν πια τράνεψε, έλεγε:

-Όποιος γίνεται αφέντης χωρίς να γίνει πριν δούλος, είναι μπάσταρδος αφέντης κι αλλοίμονο στο δούλο.

Τούτη η σκληρή ζωή τον έκανε πρόωρα να μεστώσει. Αν τσακωνόταν μ' άλλα παιδιά και τους άνοιγε με καμιά πέτρα το κεφάλι, έτρωγε της χρονιάς του κι από πάνω άκουγε αδιάκοπα, σα μια κατάρα που δε μπόραγε να την κρίνει, να τον φωνάζουν μούλο. Αν πάλι τότε χτύπαγαν τ' άλλα παιδιά, ήξερε πως δεν είχε να παραπονεθεί σε κανένα, γιατί σ' αυτόν θα ρίχναν το φταίξιμο.

Μαύρα κι άραχλα στάθηκαν τα παιδικά του χρόνια. Ένα μονάχα πράμα θάμπωσε τότες το νου του, οι αρματωλοί κι οι κλέφτες που πέρναγαν από τα τσελιγγάτα. Με τα χυτά στους ώμους μαλλιά τους, με το φεσάκι μ' ασικλίκι φορεμένο, με τα χρυσοϋφαντα γελέκια τους, με το μακρύ ασημοδουλεμένο ντουφέκι τους στον ώμο, με την μπρούντζινη μπαλάσκα τους και τη θήκη για το μεδουλάρι, με το σελάχι τους φορτωμένο μπιστόλες και μαχαίρια, μοιάζανε γεννήματα ενός άλλου κόσμου, τόσο διάφορου απ' αυτόν που ζούσε. Κατάλαβε πως είχαν δικό τους μπαϊράκι, γεμάτο παληκαριά, λεβεντιά κι αξιοσύνη. Τους καμάρωνε να στήνουνε χορό και ν' αναχτυπάνε στα δασωμένα στήθεια, στη λιγνή τη μέση και στα γεροδεμένα μπούτια, τα χαϊμαλιά, τα βρογκαλίδια, τα γατζούδια κι οι τοκάδες. Κι όταν πια οι φλάσκες αδειάζανε από κρασί και το γλέντι κόρωνε, έβλεπε ν' αστραφοκοπάνε ανάμεσα στα έλατα και τον ήλιο οι γυμνωμένες πάλες κι άκουγε να βροντολαλούνε τα καριοφίλια, πνίγοντας τα τσουγκρανίσματα του ταμπουρά. Αφουγκραζόταν τα τραγούδια τους και λίγο-λίγο τα μάθαινε: Πασά μου έχω το σπαθί, βεζίρι το ντουφέκι.

Κάλλιο να ζω με τα θεριά, παρά να ζω με Τούρκους.

Κι είδε ακόμα την κλεφτουριά να ρίχνει το λιθάρι και να παραβγαίνει στο πήδημα και στο τρέξιμο. Κι όλ' αυτά τον μάγεψαν τόσο, που όταν έβοσκε

στα διάσελα τα γίδια, ονειρευόταν μ' ανοιχτά τα μάτια πότες θα γίνει κλεφτόπουλο κι αυτός, να τότε τρέμει ο ντουινιάς και να τότε τραγουδάει ο κόσμος.



Μα η ζωή δε μοιάζει με τα όνειρα. Η μάνα του, ως φαίνεται, πέθανε άμα είχαν οχτώ χρονών. Όλα γύρω του γίνηκαν κόλαση. Οι ξένοι καταφρόνησαν το παιδί πιότερο από ποτέ και γύρευαν μ' αδιάκοπη δούλεψη να τους πλερώνει το ξεροκόμματο που του δίνουν να φάγει. Και τότες παίρνει την πρώτη μεγάλη απόφαση. Παρατάει τους Σαρακατσαναίους, φεύγει από το Μαυρομάτι και τραβάει για τη Γράλιστα, που βρίσκεται πέντε ώρες δρόμο από τη σημερινή Καρδίτσα. Κι εκεί, λίγο πιο κάτω από το χωριό, στη σπηλιά του Λώλου, στήνει το πρώτο λημέρι του. Είχε τη γη για στρώμα, προσκέφαλο την πέτρα. Τα μόνα άρματά του, για να μην πεθάνει από την πείνα, ήταν η σβελτάδα του κι η καπατσοσύνη του. Έκλεβε φρούτα κι άλλοτε αρπαζε καμιά κότα. Τέτοιο κακό όνομα απόχτησε τότες, που οι μάνες, σ' αυτά τα μέρη, ακόμα ως χτες λέγανε στους κανακάρηδες τους άμα τους βλέπανε ν' αλητεύουν:

-Σαν τον Καραισκάκη καταντήσατε, βρε!

Όταν τ' άλλα παιδιά τα νταντεύουν, αυτός είχε κιόλας αρχίσει τον πιο σκληρό αγώνα με τους ανθρώπους και τη φύση. Πότες έπιανε πετροπόλεμο με τα χωριατόπουλα που τον κυνηγούσαν, πότες ξέφευγε σαν αλεπού από τις παγάνες που του στήνανε να τότε πιάσουνε να κλέβει καμιά κότα, πότες τουρτούριζε σύγκορμα μην έχοντας τίποτα να σκεπαστεί. Μεγάλωσε σαν αγρίμι, ανάμεσα στ' άλλα αγρίμια. Τίποτ' άλλο δεν έβλεπε πάνω σε τούτο το πρόωρα βασανισμένο παιδικό πρόσωπο, παρά δυο μικρά βαθουλωτά μάτια να σπιθίζουν. Και τούτη η σπίθα ποτές δεν έσβησε απ' αυτά. Όλοι όσοι θα τότε γνωρίσουνε παρα ύστερα, θα τους κάνει τόση εντύπωση που να μην τον λησμονήσουν ποτέ (...)



Στο κλαρί

(...) Όσοι από τους ραγιάδες δεν υπόφερναν νάναι δούλοι μήτε των Τούρκων μήτε των κοτζαμπάσηδων, φεύγανε στα βουνά κι εκεί στις περήφανες κορφές, στις δυσκολοδιάβατες κλεισούρες, στ' άγρια φαράγγια και στα πυκνά τα δάση στήνανε το λημέρι τους, το καθένα μια κολυμπήθρα λευτεριάς. Γυμνοί, νηστικοί, ξυπόλητοι, κυνηγημένοι, μια ευχή είχανε στα χείλια τους, "καλό βόλι". Γύρευαν όχι ήσυχο, μα λεύτερο θάνατο. Αυτούς τους κλέφτες, τη "μαγιά της λευτεριάς" τους αγάπαγε ο λαός, τους καμάρωνε, τους υποστήριζε, τους έδινε τροφές-είταν οι προστάτες του. Όποιος Τούρκος ή κοτζαμπάσης αδικούσε το ραγιά, τον τιμώραγε το βόλι του κλέφτη (...)

(...) Ο Μακρυγιάννης λέει πως από δέκα χρονών παιδί γίνηκε κλέφτης κι ο Αινιάνας γράφει, πως "μόλις ο Καραϊσκάκης έφθασεν εις ηλικίαν να φέρη όπλα και αμέσως κατετάχθη εις εν σώμα κλεφτών, σύνηθες καταφύγιον των εχόντων εντονώτερον της ελευθερίας το ελατήριον". Υπάρχει και τούτη δω η πληροφορία του Καρκαβίτσα, που την άντλησε από επιτόπια παράδοση: "Ως δεκαπέντε χρονών πέρασε από το Μουζάκι κι έβαλε ένα κορίτσι γνώριμό του ψωμί να του ζυμώσει, το πήρε κι έφυγε κλέφτης. Εδώ φαντάζεται κανείς τι άγριες και φλογερές φωτιές θα καίγανε μέσα στο νου αυτού του παιδιού".

Όλες οι μαρτυρίες που έχουμε βεβαιώνουν, πως δεν πρέπει νάταν πióτερο από δεκαπέντε χρονών παιδί όταν πρωτογίνηκε κλέφτης. Μα την απόφαση να βγει στο κλαρί δεν την πήρε έτσι ξαφνικά, όπως το θέλει ο Καρκαβίτσα, κι ούτε πήγε ψυχογιός σ' αλλονού νταϊφά, όπως λέει ο Αινιάνας. Κάπως διαφορετικά γίνηκαν τα πράματα.

Τα χωριατόπουλα, που όταν πρωτόφτασε στη Γράλιστα άγρια τον κυνήγησαν, άρχισαν σιγά-σιγά να κάνουν παρέα μαζί του. Δεν άργησε, τούτο το δοκιμασμένο κιόλας από τη ζωή τολμηρό και πανέξυπνο παιδί, να

ξεσηκώνει τα μυαλά των πιο ψυχωμένων συνομήλικών του. Φτάσανε μια ψευτοσυμμορία. Άλλοτες έπιαναν τον πετροπόλεμο μ' άλλα χωριατόπουλα κι άλλοτες αρπάζανε γίδια, τα σούβλιζαν, τάψηναν κι έπειτα τόριχναν στο τραγούδι και στο χορό, λογαριάζοντας τους ευατούς τους τρανούς κιόλας κλέφτες.

Τούτα όμως τα κατορθώματά τους παράγιναν και τότες άρχισε ο κατατρεγμός. Δεν τους απόμενε άλλο τίποτα, παρά να οικονομήσουν κανένα παλιοντούφεκο και νάβγουν ζορμπάδες. Και σε λίγο τριγύρναγαν αρματωμένοι πια στα βουνά. Μ' αρχηγό τον πιο άξιό τους, τον Καραϊσκάκη, που μόλις χνούδιζε το μάγουλό του, σβάρνιζαν τ' Άγραφα με τα θεόρατα βουνά -την Καραάβα, την Τσουρνάτα, τον Άη Λιά, με τα νερά, τα έλατα, τα πλατάνια και τους δέντρους- που ολονών οι κορυφές σχίζουνε τον ουρανό πάνω από τα δυο χιλιάδες μέτρα, Και είταν, όπως είπαμε, τα πιο δύσκολα χρόνια για την κλεφτουριά. Άλλοι κι άλλοι τρανοί αρματωλοί και κλέφτες είτε ξεπατώνονταν είτε προσκύναγαν τον Αλήπασα κι αυτά τα παλιόπαιδα τότες σηκώσανε μπαϊράκι.

Οι κλέφτες προσκύνησαν και γίνηκαν ραγιάδες, κι ένα μικρό κλεφτόπουλο δε θελ' να προσκυνήσει.

Ψηλά στην πέτρα κάθονταν, τον τάμπουρα λαλούσε:

"Εγώ ραγιάς δε γίνουμαι, χαράτσι δεν πλερώνω".

Σαν έμαθε ο μπουλούκμπασης πως κάτι καινούργια αγκάθια φυτρώσανε στα βουνά, πήρε κάμποσους τζοανταραίους και τράβηξε κατά τη Γράλιστα, περνώντας από την Αγία Μαρίνα και τον Άη Θανάση, να ζώσει τα κλεφτόπουλα από παντού, να τα πιάσει ζωντανά και τότες θα βλέπαν πόσες ουρές είχε ο βούρδουλάς του. Τ' αμούστακα παληκάρια, άμα τους είδανε να ροβολάνε κατά κει, πιάνουν μετερίζια στον Άη Θανάση. Τους αφήνουν να σιμώνουν ίσαμε λίγες δρασκελιές κι ο Καραϊσκάκης δίνει το πρώτο πολεμικό του πρόσταγμα:

-Βαράτε, παληκάρια!

Και τότες τι να δεις ; Οι φοβεροί τζοανταραίοι, που περπατάγανε κι έτρεμε η γης, κατρακυλούσανε στα βράχια μαζί με τις χαντζάρες τους και τα καφτάνια τους. Τρεις απόμειναν σκοτωμένοι κι οι άλλοι το βάλανε στα πόδια να γλυτώσουν. Από κείνη τη μέρα τράνεψαν τα παιδαρέλια.. Πήρανε όνομα σ' όλα τα γύρω μέρη και στόλισαν τα σελάχια τους με τ' ασημοδουλεμένα άρματα των Τούρκων που ξεπάστρεψαν.

Το δεύτερο κατόρθωμά τους γίνηκε σε κάτι βαφτίσια στη Γράλιστα, όπου πήγανε να γλεντήσουν και να δειχτούν. Άμυαλα ακόμα καθώς είτανε, καταφρόνεσαν τον κλέφτικο νόμο, πως ποτέ δεν πρέπει να κονακιάζουν το βράδι εκεί όπου περάσανε τη μέρα τους. Δώσανε οι τζασίτηδες είδηση στο ντερβέναγα και σε λίγο πλάκωσε η Τουρκιά και μπλοκάρισε το σπίτι όπου μένανε. Τότες για πρώτη φορά άστραψε το πολεμικό δαιμόνιο του Καραϊσκάκη.

-Πάρτε, λέει στ' άλλα κλεφτόπουλα, ό,τι κάπες είναι κι άμα θ' ανοίξω την πόρτα, να τις πετάξετε όξω ούλοι μεμιάς.

Όπως τότε γίνηκε. Ακούνε οι Τούρκοι ν' ανοίγει η πόρτα και
μισοξεχωρίζουν μέσα στο σκοτάδι τις κάπες κι αδειάζουν πάνω τους όλα
τους τα ντουφέκια. Όσπου να ξαναγεμίσουν, χυμάνε όξω τα κλεφτόπουλα,
ζαρκάδια στα ποδάρια, ροβολάνε τον κατήφορο και γίνονται άφαντα.
Μα στον Καραϊσκάκη δεν έφτασε πως γλύτωσε. Ήθελε κιόλας να
ξευτελίσει το ντερβέναγα. Οδηγάει λοιπόν απ' άλλονε δρόμο τα
παληκαρόπουλά του, πιάνει ένα ψήλωμα στις πλάτες των Τούρκων και τους
ρίχνει από κει δυο-τρεις κοροϊδευτικές μπαταριές (...)
ditikienritania στις Απριλίου 23, 2019